

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petríkovej v právnej veci žalobcu : **J. B.**, bývajúci v H., zastúpený JUDr. O. K., advokátom v H., proti žalovanému : **Ing. P. K.**, bývajúci v K., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp.zn. 17 C 56/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 14. mája 2009 sp.zn. 7 Co 59/2009

t a k t o :

Z a m i e t a dovolanie žalobcu do zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

O d m i e t a dovolanie žalobcu do potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom (v poradí prvým) z 28. februára 2007 č.k. 17 C 56/2004-124 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady škody vo výške 4 800 000,-- Sk s prísl. voči žalovanému titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd prvého stupňa mal za to, že odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia nepatrí za menšie jazvy, drobné kozmetické vady a chorobné zmeny menšieho rázu. Poukázal aj na znalecký posudok MUDr. S., z ktorého je zrejmé, že jazva sa dá korigovať nenáročnou kozmetickou úpravou a že aj keď je viditeľná, nepôsobí zohyzďujúco.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove uznesením z 13. novembra 2007 č.k. 5 Co 75/2007-143 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolačí súd mal za to, že súd prvého stupňa síce vykonal rozsiahle dokazovanie, ale nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne právne vec posúdil. Neprihliadol na znalecký posudok vyhotovený MUDr. D. S. zo dňa 8.6.2003, z ktorého vyplýva, že tento znalec stanovil sťaženie spoločenského uplatnenia počtom bodov 200. Keďže v trestnom konaní bolo priznané bolestné, je zrejmé, že základ nároku žalobcu bol daný, bolo síce vo veci nariadené aj znalecké dokazovanie, ale na posúdenie sťaženia spoločenského uplatnenia z pohľadu psychiatricko-psychologického. Je na úvahe súdu, či prizná len základné bodové ohodnotenie, alebo je tu daná možnosť na priznanie zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

Okresný súd Humenné rozsudkom (v poradí druhým) z 23. Januára 2009 č.k. 17 C 56/2004-216 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 15 933,08 € v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej žalovanej sume a príslušenstve návrh zamietol. Zaviazal žalovaného zaplatiť trovy právneho zastúpenia žalobcovi, ďalej zaplatiť trovy štátu, priznal odmenu zo štátnych prostriedkov ustanoveným právnym zástupcom žalovaného. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd uzavrel, že žaloba je sčasti dôvodná. Priznal žalobcovi náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia v bodovom ohodnotení 200 bodov, ktoré zvýšil o 40 násobok vzhľadom na pretrvávajúce psychické problémy žalobcu, na jeho vek, dosiahnutie vzdelania a celkový osobný život. Zobral v úvahu aj v budúcnosti možnú potrebu finančných prostriedkov pre zabezpečenie plastickej operácie ako aj sťažený výber zamestnania. Ak žalobca dôvodil, že v dôsledku úrazu mu skončila aj známosť, ktorú mal v tom čase, že mal možnosť zamestnať sa ako hovorca politickej strany, všetky tieto tvrdenia ničím nepreukázal. Z tohto dôvodu návrh žalobcu nad priznanú sumu s príslušenstvom zamietol.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom z 14. mája 2009 č.k. 7 Co 59/2009-244 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 398,33 €. Zmenil rozsudok tak, že žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že čo sa týka základu nároku, tento je nepochybne daný. K poškodeniu zdravia žalobcu došlo totiž v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Správne bol ustálený i rozsah poškodenia zdravia a to na základe posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 8.6.2003, ktorý základný počet bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia určil na 200 bodov. Podľa posudku trvalé následky úrazu spôsobili poškodenie obličaja vľavo vzbudzujúce ošklivosť a boli zaradené pod položku 257e. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia určená na základe počtu

bodov stanovených lekárom, predstavuje jednorazové odškodnenie za nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojenie jeho osobných a spoločenských potrieb a pre plnenie jeho spoločenských úloh. Nemožno prehliadať, že už samotné bodové ohodnotenie zohľadňuje okolnosť, že poškodený je vplyvom následkov utrpeného zranenia obmedzený vo svojich možnostiach, napr. vo voľbe povolania, vo voľbe životného partnera a v ďalších spôsoboch osobného uplatnenia, v možnostiach zúčastniť sa kultúrnych a športových činností, či iných formách spoločenského uplatnenia. Primerané zvýšenie podľa ustanovenia § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov až na dvojnásobok potom predpokladá existenciu ďalšej skutočnosti umožňujúcej záver, že obmedzenia poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením. Dopadá na prípady, keď konkrétne skutočnosti vyplývajúce z porovnania zdravotného stavu pred a po zranení umožňujú záver, že základné odškodnenie nepostačuje ku kompenzácii v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu pre životné úkony poškodeného, alebo pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a úloh. V prejednávanom spore bolo z hľadiska skutkového stavu zistené, že žalobca v čase úrazu bol nezamestnaný, pred úrazom sa nevenoval žiadnym spoločenským, kultúrnym, športovým prípadne iným aktivitám a ak ich vykonával, tak iba pasívne. Nepreukázali sa ani tvrdenia žalobcu o ukončení jeho známosti v dôsledku spôsobeného úrazu a o možnosti zamestnať sa vo funkcii hovorca politickej strany, teda v zamestnaní, kde vzhľad tváre je predpoklad úspechu. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu u žalobcu nielenže nejde o prípad hodný osobitného zreteľa umožňujúci zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov, ale ani o prípad odôvodňujúci zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ustanovenia § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov. Úroveň kultúrnych, spoločenských, športových a iných aktivít pred úrazom nebola u žalobcu vysoká a teda nemohlo dôjsť k výraznému obmedzeniu, a už vôbec nie k strate jeho možnosti spoločenského uplatnenia. Pokiaľ ide o poukaz na pretrvávajúce psychické problémy žalobcu, tieto nemôžu byť dôvodom pre zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia uplatneného z iného dôvodu. Žalobcom uplatnený nárok sa totiž vzťahoval len na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia spôsobeného poškodením jeho obličaja, ktoré znalec ohodnotil 200 bodmi. Odškodnenie prípadných iných trvalých následkov úrazu predmetom konania nebolo. Okrem toho zdravotný stav žalobcu z hľadiska psychiatrického podľa znaleckého posudku znalca MUDr. Š. S., CSc. neumožňuje priznať sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko žalobca netrpí duševnou chorobou alebo psychickou poruchou ťažkého stupňa.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním. V opravnom prostriedku uviedol, že protiprávnym konaním žalovaného bola žalobcovi spôsobená ujma a to fyzická ako aj duševná, čo podľa ich názoru vykonaným dokazovaním bolo plne preukázané. Odvolací súd mal za to, že v danom konkrétnom prípade sa nejedná o prípad hodný osobitného zreteľa a preto priznal žalobcovi náhradu škody vo výške základného bodového ohodnotenia. S takýmto právnym názorom žalobca v celom rozsahu nesúhlasí, pretože zranenie, ktoré utrpel v tvárovej časti ho trvalo diskvalifikovalo, či už vo voľbe povolania, robí mu značné problémy v nadväzovaní vzťahov s opačným pohlavím, je obmedzovaný v spoločenskom živote. Zranenie, ktoré utrpel sa odrazilo nielen na jeho fyzickej stránke, ale i duševnej, čo bolo potvrdené i vypracovanými znaleckými posudkami. S prihliadnutím na vývoj rany na tvári žalobcu s ohľadom na jeho vek, s poukazom na možné riziká pri korekcii rany nie je možné, ako to žalovaný tvrdil, že jazva je odstrániteľná. Nie je možné prijať záver, že nenastanú žiadne komplikácie v prípade pristúpenia k odstráneniu jazvy, čo potvrdil i znalec. Navrhuje, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu a vydal rozsudok, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 15 933,08 € v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), týka sa to zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, v tejto časti preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatnej rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Pri určovaní výšky náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v preskúmvanej veci bolo treba vychádzať (ako správne uviedol odvolací súd) z právneho predpisu, ktorým je vyhláška č. 32/1965 Zb. Tento právny predpis v ustanovení § 7 ods. 1 určuje výšku odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia za jeden bod (60,-- Sk v čase vzniku škody) a v odseku 2 tohto ustanovenia maximálnu výšku celkového

odškodnenia (240 000,-- Sk, z toho odškodnenie za bolesť 72 000,-- Sk). V odseku 3 uvedeného ustanovenia umožňuje súdu v prípadoch hodných osobitného zreteľa odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť i nad stanovený limit.

Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia určená na základe počtu bodov stanovených lekárom predstavuje jednorazové odškodnenie za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb a pre plnenie jeho spoločenských úloh (§ 4 ods. 1 vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Nemožno prehliadať, že už samotné základné bodové ohodnotenie (§ 6 ods. 1 tejto vyhlášky) zohľadňuje okolnosť, že poškodený je vplyvom následkov utrpeného zranenia obmedzený vo svojich možnostiach, napr. vo voľbe povolania, voľbe životného partnera a ďalších spôsoboch osobného uplatnenia, možnostiach zúčastniť sa kultúrnej a športovej činnosti, či v iných formách spoločenského uplatnenia. Primerané zvýšenie podľa § 6 ods. 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb. (až na dvojnásobok) potom predpokladá existenciu ďalších skutočností umožňujúcich záver, že obmedzenia poškodeného nemožno vyjadriť len základným odškodnením; dopadá na prípady, keď konkrétne skutočnosti vyplývajúce z porovnania zdravotného stavu pred a po zranení umožňujú záver, že základné odškodnenie nepostačuje ku kompenzácii dôsledkov zhoršeného zdravotného stavu pre životné úkony poškodeného, alebo pre uspokojenie jeho životných a spoločenských potrieb a úloh.

Zvýšenie náhrady nad stanovený limit je podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. potom prípustné iba v prípadoch hodných osobitného zreteľa, kedy možnosti poškodeného sú veľmi výrazne obmedzené, či celkom stratené v porovnaní s vysokou a mimoriadnou úrovňou jeho kultúrnych, športových či iných aktivít v dobe pred vznikom škody. I keď uvedené ustanovenie umožňuje súdu priznať vyššiu náhradu bez ohľadu na stanovené najvyššie sumy odškodnenia, treba vychádzať z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej viacnásobné zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je vyhradené prípadom, keď napr. u poškodeného došlo k veľmi výraznému obmedzeniu alebo k state možnosti spoločenského uplatnenia v porovnaní s vysokou mimoriadnou úrovňou jeho kultúrnych, športových či iných aktivít v dobe pred vznikom škody alebo vtedy, keď pre následky úrazu je poškodený takmer vyradený zo života, a keď jeho predpoklady na uplatnenie v spoločnosti sú takmer stratené, nie je schopný sám sa obslúžiť a pod. Súd má možnosť, aby v každom jednotlivom prípade podľa svojej úvahy posúdil, aké zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia v konkrétne posudzovanej veci je primerané. Úvaha súdu nie je celkom

neobmedzená, lebo právny predpis tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na uvedenú náhradu v sume zodpovedajúcej základnému počtu bodov a pre vznik nároku na jej zvýšenie na dvojnásobok, stanovuje zároveň hľadiská, ku ktorým treba prihliadať, a ktorými je úvaha súdu o miere primeranosti zvýšenia v jednotlivých prípadoch hodných osobitného zreteľa usmerňovaná.

V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 4 800 000,-- Sk. Prvostupňový súd žalobcovi vychádzajúc z hodnoty bodového ohodnotenia znalca MUDr. D. S. vo výške 200 bodov za sťaženie spoločenského uplatnenia priznal žalobcovi 40 násobok základného bodového ohodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Rozhodujúcou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku bola preto otázka existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre zvýšenie tejto náhrady v zmysle tohto ustanovenia. Právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého skutkové zistenia vyplývajúce z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa, od ktorých sa odvolací súd neodklonil, neumožňujú záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa v prípade žalobcu, je správny. Pri skúmaní týchto dôvodov sa odvolací súd riadil vyššie uvedenými zásadami a ustálenou súdnou praxou. I keď poškodenie zdravia žalobcu nepochybne zanechalo trvalé následky a žalobca je obmedzený v rôznych formách spoločenského uplatnenia, zo zistenia skutkového stavu nevyplývala vysoká a mimoriadna úroveň jeho športových, kultúrnych, či iných spoločenských aktivít v dobe pred vznikom škody. Nepreukázali sa ani tvrdenia žalobcu o ukončení jeho známosti v dôsledku spôsobeného úrazu a o možnosti zamestnať sa vo funkcii hovorca politickej strany, teda v zamestnaní, kde vzhľad tváre je predpokladom úspechu. Pokiaľ ide o poukaz na pretrvávajúce psychické problémy žalobcu, tieto nemôžu byť dôvodom pre zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia uplatneného z iného dôvodu, keďže odškodnenie prípadných iných trvalých následkov úrazu premetom konania nebolo, žalobcom uplatnený nárok sa totiž vzťahoval len na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia spôsobeného poškodením jeho obličaja. Nebol preto možný záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré prichádzajú do úvahy v prípadoch vysokej a mimoriadnej úrovne športových, kultúrnych, či iných aktivít poškodeného pred vznikom škody, alebo v prípadoch, v ktorých by bol poškodený na následky poškodenia zdravia takmer vyradený zo života, a v ktorých by jeho predpoklady na uplatnenie v spoločnosti boli takmer stratené (u žalobcu sú obmedzené).

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol v zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Žalobca podal dovolanie aj do potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, keďže navrhol zmeniť rozsudok odvolacieho súdu a uložiť žalovanému mu zaplatiť 15 933,08 €. Najvyšší súd preto skúmal, či tento opravný prostriedok žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie žalobcu smeruje aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 398,33 €. Keďže ide o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu, dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie

odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Dovolací súd existenciu vád uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. však nezistil, naostatok žiadnu z uvedených vád netvrdil ani žalobca.

Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., ku ktorému však dovolací súd môže prihliadnuť len za podmienky prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobcovi nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. do potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2010

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

